

Ավետիք Իսահակյան

Պանդուխտ որդին

Դարդը՝ սրտիս,
աղբատ ու խեղճ, ցուպը ձեռիս, գլխակոր,
Շա՛տ տարիներ պանդուխտ եղած՝ նորեն դարձա հայրենիք.
Կյանքի բեռով մեջքս ծըռած,
միտքըս շվար ու մոլո՛ր,
Յոթը սարեն, յոթը ծովեն դարձա նորեն հայրենիք:

Իմ հայրենի գեղի հանդում տեսա մանկութ ընկերիս.
Ա՛խ, ընկեր իմ, կարոտ սրտով նրբա առաջ վագեցի,
Ասի. Բարո՛վ, անգին ընկե՛ր, չե՞ս ճանաչում դուն ինձի:
Ախրր ես շա՛տ փոխվեր էի...
չըճանաչեց նա ինձի:

Յուպը ձեռիս գեղը մտա, անցա յարիս տան ճամփով.
Տեսա յարբս վարդը ձեռին՝ մենակ կանգնած դռան մոտ.
Ասի. Քուրի՛կ, ազիզ տեսքիդ արժանացա ես բարով...
Նա էլ ինձի չըճանաչեց... աղբատ էի ու փոշոտ...

Դարդը սրտիս հասա մեր տուն, տեսա ծերուկ, խեղճ մորբս.
Ասի. Նանի՛, ճամփորդ մարդ եմ, գիշերս ինձ հյուր

կրնդունե՞ս:

Ա՛խ, մերի՛կ ջան... վզովս

ընկավ, սրբոսին գրրկեց ու լացեց,
Ա՛խ, բալա՛ ջան, դարիբ բալա՛,
Էդ դո՞ւն ես...